Simon van der Geest en Karst-Janneke Rogaar

Meisjesbotjes Jongensbotjes

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

DE ROLLEN

Dit is het meisje.
Zij houdt veel van spookverhalen bij een vuur,
van avontuur, van kilometers ver verdwalen.
Ze heeft de jongen meegevraagd
op een wandeling voor twee.

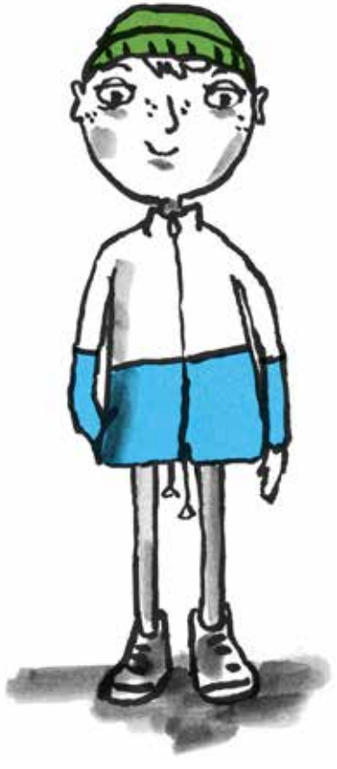

Dit is de jongen. Hij zei geen nee,
ook al houdt hij niet van bos.
Probeer jij maar eens nee te zeggen
als iemand zó lief naar je lacht.
(O, als hij had geweten
hoe het uit de hand zou lopen,
ja, dan had hij zich bedacht.)

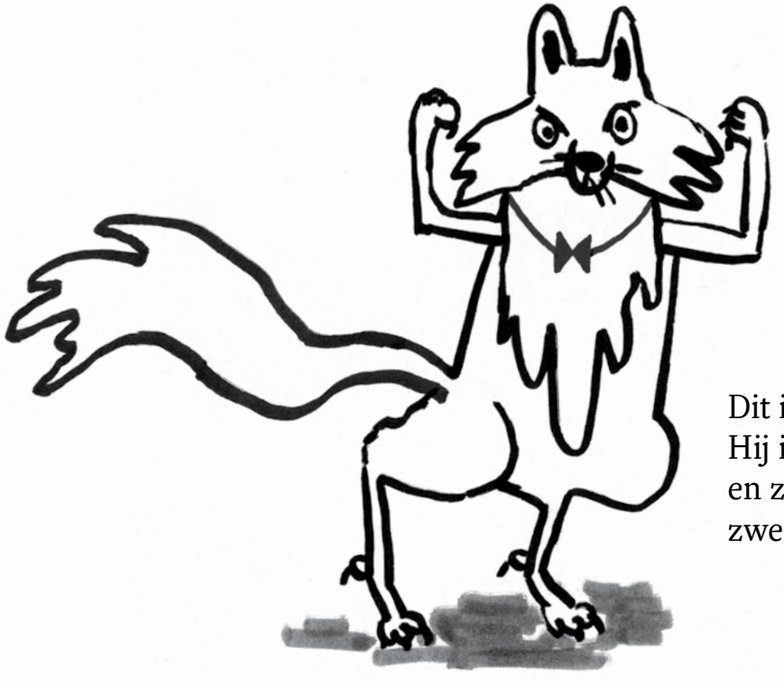

Dit is de wolf. Een echte wolf.
Hij is sportief – kijk maar, die spieren –
en zijn hobby's, dat zijn jagen,
zwemmen, vissen en tuinieren.

En dit is de wolvin.
Zij heeft haar wolf vorig jaar ontmoet
bij het schapen stelen.
Hij zat vast in 't prikkeldraad,
zij redde hem en wilde best
een schaapje met hem delen.

En verder is er nog de maan.
Daar bovenaan.
Die ken je wel, dus laten we
gauw verdergaan.

SCÈNE 1

Maan: Ik ben de maan. De volle maan.
Ik sta hier en ik kijk het aan.
’t Was in een bos, groot en diep.
Het schemerde. Een uil die riep,
maar verder was het akelig stil.
Of nee… Als je goed luisterde,
hoorde je heel zacht geknerp
van stappen in de sneeuw.

In het schijnsel van mijn stralen
zag ik daar twee kinderen.
Twee kinderen heel ver van huis
al uren aan het dwalen…

Meisje: Ben jij al bang?

Jongen: Nee, hoor. Jij?

Meisje: Neenee. Maar als je bang wordt, kun je het gewoon zeggen. Dat geeft niks.

Jongen: Maar ik ben niet bang.

Meisje: Oké.
...
En nu? Ben je nu bang?
Dan moet je mijn hand maar pakken.

Jongen: Ja, doei!

Meisje: Een hand vasthouden kan helpen.

Jongen: Ik bén niet bang.

Meisje: Je hebt wel grote ogen. Grote schrik-ogen. Met veel wit.

Jongen: Dat is... omdat het donker is. Dan kan ik beter zien.

Meisje: Net als die wolf.

Jongen: Wolf? Welke wolf?

Meisje: De Grote. Boze.
Ben je bang voor wolven?

Jongen: Er zitten hier geen wolven. Ik zie nergens sporen. Wilde zwijnen, die heb je hier wel.

Meisje: Hoe weet je dat?